

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΡΕΑΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ



ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Επισκεφθείτε το site της σειράς:
www.arpiwriters.gr

Μπειτε στο **www.mamaya.gr/newsletter** ή σκανάρετε
και είστε ένα «κλικ» από:

- Τα βιβλία μας
- Την επικοινωνία με τους συγγραφείς μας
- Τα δώρα μας
- Τις εκδηλώσεις μας
- Τα νέα για τον χώρο του βιβλίου



ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΡΕΑΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ

mamaya

Γιώργος-Βορέας Μελάς
Το Μαργαριτάρι της Αβύσσου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κωνσταντίνος Τσουρέκης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αντώνης Αγγελάκης
ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος-Βορέας Μελάς
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Έρση Σωτηρίου

Copyright © κειμένων Γιώργος-Βορέας Μελάς, 2016
Copyright © εικόνων Γιώργος-Βορέας Μελάς, 2016
Copyright © Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε., 2016

ISBN: 978-618-5224-11-0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε.
Κόδρου 19, 152 32 Χαλάνδρι
Τηλ.: +30 210 68 96 875
Fax: +30 210 68 96 875

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

Facebook: www.facebook.com/mamayabooks
Twitter: www.twitter.com/Mamayabooks
Pinterest: ww.pinterest.com/mamayabooks/
Instagram: instagram.com/mamaya_books/

Άρπη θα πει δρεπάνι.

Για τους παλιούς Έλληνες ήταν όπλο: όταν θέριζε εχθρούς, ήταν όπλο του πολέμου. Όταν θέριζε στάχια, ήταν όπλο ενάντια στην πείνα. Όταν θέριζε παλιούς θεούς, όπως ο Ουρανός, ήταν όπλο για να 'ρθουν οι νέοι, όπως ο Κρόνος ή η Αφροδίτη.

Άρπη, για μας, θα πει τομή.

Τομή στην στείρα αναπαραγωγή κλασσικών και ξεπερασμένων πρωτοτύπων.

Τομή στην πείνα του ελληνικού αναγνωστικού κοινού του φανταστικού για κάτι το πραγματικά δικό του.

Τομή στην παλιά, τη χιλιοειπωμένη φανταστική ιστορία, για να έρθει στο φως η νέα, η φρέσκια, η βγαλμένη από την καρδιά και την ψυχή, η γραμμένη από τη δική της κοσμοθεωρία και στη δική της γλώσσα.

Η συγγραφική ομάδα Άρπη, υπό την σκέπη των εκδόσεων mamaya, δρέπει τους πιο εύγεστους καρπούς της ελληνικής λογοτεχνίας του φανταστικού.

Με μια τομή, με ένα όπλο.

Με μια Άρπη.

Συγγραφική ομάδα Άρπη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ	11
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	13
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	19
Η Επιστροφή	21
Το Μαργαριτάρι Της Αβύσσου	29
Τα Τρία Χρυσά Μήλα	47
Το Αθάνατο Νερό	83
Το Χρέος Στην Πέτρα Και Το Μαγεμένο Σπαθί (μύθος) . .	95
Αρχιπέλαγος	117
Ο Ανήλιαγος (μύθος)	129
Εκείνος Που Στην Πυρά Έριξε Την Καρδιά Του	149
Οι Τρεις Μάνες	187
Οι Βασιλιάδες Δράκοι (μύθος)	223
Το Τραγούδι Των Πνιγμένων	231
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	253

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ

Το *Μαργαριτάρι Της Αβύσσου* και άλλα θαλασσινά παραμύθια, είναι ένα βιβλίο βγαλμένο από τα βάθη της ελληνικής μυθολογίας και τις αφηγήσεις των μεγαλύτερων. Χάρηκα πολύ όταν μου δόθηκε η ευκαιρία να το διαβάσω για πρώτη φορά, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι κρατάω κάτι ατόφιο στα χέρια μου. Δεν διαφεύστηκα ούτε λεπτό. Το βιβλίο αυτό έχει μουσικό λόγο, τον οποίο δεν θέλησα να πειράξω. Παρόλη την σύνδεση με τα «και» και τα «που», όπου πολλές φορές κατηγορήθηκαν στο παρελθόν, βλέπει κανείς ότι ο λόγος των παραμυθιών, προβάλλει ολοζώντανος. Το βιβλίο είναι γραμμένο σε νησιώτικο ιδίωμα, πράγμα σπάνιο στην σύγχρονη βιβλιοπαραγωγή. Διακατέχεται δε, από αστείρευτη φαντασία, που με το ένα πόδι πατά στην μυθολογία της χώρας και με το άλλο στην δημιουργικότητα του Μελά. Η ονοματολογία και η δύναμη των ονομάτων έχουν εξέχουσα θέση. Το *Μαργαριτάρι Της Αβύσσου* και άλλα θαλασσινά παραμύθια, είναι μια συλλογή παραμυθιών, όπου γράφτηκε για να λέγεται μπροστά από το τζάκι, κοντά στην θάλασσα ή σε μέρη που θα κάνουν τον αναγνώστη να έρθει πιο κοντά στους θρύλους που εξιστορεί. Είναι μασκερεμένος προφορικός λόγος που στόχο έχει να διαβάζεται. Ελπίζω να σας μαγέψει όπως μάγεψε και εμένα.

Κωνσταντίνος Τσουρέκης
Αθήνα, Οκτώβριος 2014

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ίσως είναι πολύ μεγάλη η εισαγωγή μου για ένα τόσο μικρό βιβλίο, όμως ένα τόσο πυκνό και περίπλοκο έργο με αναγκάζει να πω πολλά. Εμφανίζεται ως συλλογή θαλασσινών λαϊκών παραμυθιών. Εκεί που άλλα παραμύθια αφηγούνται πώς ο ήρωας «περπάτησε και περπάτησε, πέρασε χώρες και χωριά, δάση και κάμπους», εδώ το αντίστοιχο είναι «ταξίδεψε και ταξίδεψε, απάντησε λιμάνια και νησιά, φουρτούνες και νηνεμίες».

Λαϊκά παραμύθια είναι αυτά της παράδοσης, που τα έλεγαν οι άνθρωποι μεταξύ τους για να ψυχαγωγηθούν και να διδαχθούν, σε εποχές πριν μας αποξενώσουν η τηλεόραση, οι υπολογιστές και οι άλλες μοναχικές διασκέδασεις. Τότε που η μουσική δεν ήταν τόσο δυνατή ώστε να μην μπορούν οι γλεντοκόποι ν' ακούσουν το διπλανό τους. Τότε που οι αφηγητές μιλούσαν ντοπιολαλιές, χρωματισμένες με ιδιωματικές και προφορικές λέξεις, σαν τη γλώσσα του βιβλίου ετούτου.

Δεν προορίζονταν για παιδιά εκείνες οι ιστορίες, αλλά πρωτίστως για μεγάλους, ήταν ρεαλιστικές κι ενίοτε άγριες ή τολμηρές· ο ενήλικας το έχει χωνέψει πως πράγματα σαν το φόνο, τη μοιχεία, την αδικία, είναι δυσάρεστα, αλλά δυστυχώς καθημερινά. Σ' αυτή τη λογική, τα κείμενα του βιβλίου δεν είναι αποστειρωμένα κι αυτολογοκριμένα.

Έχουν την ιδιαιτερότητα να αναφέρονται συχνά, το

ένα στους χαρακτήρες και την πλοκή των άλλων κι έτσι το σύνολό τους αποτελεί ένα είδος μυθιστορήματος στο οποίο ένας ολόκληρος κόσμος ξεδιπλώνεται σιγά-σιγά και τα κενά συμπληρώνονται σταδιακά για να φτιαχτεί μια ενιαία εικόνα.

Πήρε, λοιπόν, τα γνωστά ο συγγραφέας και άλλαξε τον κάμπο με το πέλαγος, έβαλε τη Σταχτοπούτα να είναι ξαδέρφη με τη Χιονάτη και για παππού τους, τον Πινόκιο; Δε θα βρείτε εδώ μέσα κανέναν απ' αυτούς που μόλις ανέφερα. Το βιβλίο είναι βαθιά ελληνικό σε έμπνευση και σε χρώμα, γεμάτο με μορφές από την αρχαιότητα, το Βυζάντιο, τη μυθολογία μας, τα παραμύθια μας και τις παραδόσεις μας. Όλα αυτά αποτελούν τις παραστάσεις με τις οποίες μεγαλώνουμε σ' αυτόν τον τόπο, με τις οποίες μεγάλωσαν κι οι πρόγονοί μας. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος δεν έχει καμιά διαφορά από τον Ηρακλή στο παιδικό μυαλό. Όσες λεπτομέρειες κι αν μάθουμε για το ιστορικό πρόσωπο μεγαλώνοντας, πάντα θα τον σκεφτόμαστε ως Ήρωα που έκανε Κατορθώματα – αν κρατάμε τον Μύθο ζωντανό στην καρδιά μας.

Εκτός από πανελλήνια σύμβολα, το βιβλίο αξιοποιεί και την προσωπική μυθολογία του συγγραφέα: τους τόπους καταγωγής του, ζώα και πράγματα που για τον ίδιο είναι φορτισμένα με μεγάλο βάρος – γεράκια, αίμα, αλάτι, σπαθιά και άλλα στοιχεία που επαναλαμβάνονται σχεδόν σε όλα τα παραμύθια του. Κάθε πολιτισμός συνοδεύεται από δικά του σύμβολα, αλλά ανάλογα με την ανατροφή του καθενός μας και με το μέρος της παγκόσμιας κληρονομιάς που θεωρεί οικείο, εστιάζουμε αλλού ο καθένας.

Όμως ο τοπικισμός κι η υπερβολή απουσιάζουν από το βιβλίο. Εξαιρεί τις ομορφιές της Χίου και της Μάνης, αλλά δεν τις παρουσιάζει ως τα καλύτερα μέρη στον κό-

σμο ή τα μόνα θαυμαστά. Αναφέρει την ανδρεία των παλικαριών σ' αυτούς τους τόπους, αλλά δεν κάνει αρνητική σύγκριση με άλλους ανθρώπους ούτε απαιτεί να στρεβλώσετε τη λογική σας για να δείτε θετικά δυσάρεστες ιστορικές πραγματικότητες, όπως η πειρατεία.

Σποραδικά, ο συγγραφέας μπολιάζει τα κείμενά του και με αναφορές σε ιστορίες ξένες, τότε από λαούς που γειτόνευαν με την Ελλάδα και τότε από μακρινούς και ξένους. Κι εδώ κρατάει όσα άγγιξαν τον ίδιο και προσπαθεί να τα δώσει με τέτοιο τρόπο ώστε ν' αγγίξουν και τον αναγνώστη – αυτός είναι πάντα ο στόχος του.

Όλα αυτά δίνονται με ένα κλείσιμο του ματιού. Ο συγγραφέας περιγράφει ένα γεγονός ή μια πλοκή που όλοι γνωρίζουμε – ή θα έπρεπε να γνωρίζουμε – και μας αφήνει να μαντέψουμε μόνοι μας το ποια είναι. Αντί για τα ονόματα που ξέρουμε, χρησιμοποιεί την κυριολεκτική σημασία τους, την ετυμολογία τους ή κάποια ξεχασμένη μορφή τους. Και μιας και γράφει παραμύθια, πολλοί χαρακτήρες του είναι αρχέτυπα, όπως το Παλικάρι ή η Πεντάμορφη. Στην πορεία, αυτό αλλάζει. Αντί να μαθαίνουμε αδρά τα κίνητρά τους, αρχίζουμε να τρυπώνουμε στα κεφάλια τους και να βλέπουμε τις σκέψεις και τις αγωνίες τους με λεπτομέρεια. Οι ιστορίες παύουν να ακολουθούν πιστά τα πρότυπα των παλαιότερων ή να αποτελούν απλά το δημιουργικό ξαναγράψιμό τους. Οι πηγές υφαίνονται μεταξύ τους, η αναμενόμενη εξέλιξή τους και το τέλος τους παραλλάσσονται, παρεμβάλλονται νέοι χαρακτήρες στο πλάι των μεγάλων της Ιστορίας και του Μύθου, καθώς και άσημοι σύγχρονοι άνθρωποι που γνώρισε ο συγγραφέας. Από παραμύθια, τα κείμενα μεταστοιχείωνονται σταδιακά σε μοντέρνα και μεταμοντέρνα λογοτεχνία, με το μέσο του βιβλίου να αποτελεί σημείο καμπής.

Στην παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχουν οι όροι «μυθι-

κή φαντασία», «μυθολογική φαντασία» και «παραμυθιακή φαντασία». Πέρα από ταμπέλες, το βιβλίο που κρατάτε μπορεί να διαβαστεί σε πολλά επίπεδα. Όσο πιο πολλά φέρει κανείς μαζί του στην ανάγνωση, τόσο πιο πολλά θα κερδίσει. Αν θέλετε να ξετρυπώσετε όσα κρύβονται στις σελίδες του, θα διασκεδάσετε μ' αυτό το νοητικό παιχνίδι και δε θα προσβληθείτε από τον τρόπο που ο συγγραφέας τα μασκάριψε και τα χρησιμοποίησε. Αν πάλι, δε θέλετε, δεν είστε αναγκασμένοι – είναι όλα δοσμένα έτσι που να σχηματίζουν έναν φανταστικό κόσμο παρόμοιο με κάθε άλλου μυθιστορήματος φαντασίας.

Οι ιστορίες ακολουθούν μια σχεδόν σταθερή πορεία προς τα πίσω, η κάθε μία διαδραματίζεται συνήθως χρονικά πριν από την προηγούμενη και τη συμπληρώνει, την εξηγεί, γι' αυτό αξίζει να διαβαστούν με τη σειρά που έχουν. Άγνωστο πόσος χρόνος ακριβώς μεσολαβεί μεταξύ τους, ίσως να είναι εκατό χρόνια ή χίλια ή δέκα χιλιάδες. Κάποιες λεπτομέρειες ταιριάζουν με το παρόν, είτε το κείμενο μιλάει για το Βυζάντιο είτε για τα πρώτα-πρώτα συμβάντα της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας. Το βιβλίο μιλάει για την Ελλάδα ή για ένα μέρος που θα έμοιαζε με την Ελλάδα, αν υπήρχε μαγεία. Ίσως όμως, μιλάει για έναν τόπο στον οποίο θα μπορούσε να εξελιχθεί η Ελλάδα, ξεκινώντας σήμερα τη μεταμόρφωσή της. Προβλήματα υπήρχαν πάντα και θα υπάρχουν πάντα. Το ίδιο και λύσεις, αν είμαστε έτοιμοι να μοχθήσουμε.

Θα ήταν φτηνό να υποστηρίξω πως το βιβλίο είναι επίκαιρο και έχει ιδιαίτερο νόημα λόγω της Κρίσης. Η κρίση που θίγει είναι η κρίση των αξιών, η οποία έρχεται ξανά και ξανά. Οι πρωταγωνιστές του βιβλίου βράζουν με το θυμό του εφήβου που δεν μπορεί να χωνέψει πώς όλοι οι άλλοι ανέχονται μια τόσο σάπια παγκόσμια κατάσταση. Αυτού του είδους την επαναστατικότητα τη

χρειάζεται διαρκώς κάθε κοινωνία, ακόμα και στις καλές περιόδους, ακριβώς για να μην έρθουν οι κακές.

Τα λαϊκά παραμύθια σπάνια είχαν ηθικό δίδαγμα, αλλά είχαν πάντα Αλήθειες, αποτελούσαν τη ζωντανή έκφραση ιδεών που θ' ακούγονταν πολύ ξερές και υποκριτικές αν στριμώχνονταν σε μια φράση. Κάθε ένα από τα παραμύθια του Γιώργου λέει επίσης Αλήθειες, μιλά για την αξία της Αγάπης, την αναγκαιότητα της Ευθύνης, τη σημασία της Μνήμης. Κι όλο το βιβλίο λέει μια ακόμα μεγαλύτερη και συνολική Αλήθεια. Δεν είναι αφεγάδιαστο, φαίνεται σε κάποια σημεία πως ο δημιουργός του γράφει για πρώτη φορά. Αλλά με έπεισε πως ο Γιώργος διάβασε, έζησε, γνώρισε ανθρώπους και τόπους. Μάζεψε μέσα του γνώσεις κι εμπειρίες, τις φιλτράρισε, τις έκλωσε για πολύ καιρό. Κι όπως κάποιοι χαρακτήρες στο βιβλίο αφήνουν το αίμα τους να τρέξει ελεύθερα – όχι για ν' αυτοκτονήσουν, μα για να προσφέρουν σπονδή και θυσία – ο Γιώργος άνοιξε την καρδιά του αντί για τις φλέβες του και οι λέξεις έτρεξαν στο χαρτί. Δεν είναι βιβλίο αυτό, είναι αποτύπωμα ζωής. Κι ό,τι μας λέει, το λέει ειλικρινά και άδολα.

Δε θα σας αποκαλύψω ποια είναι η μεγάλη Αλήθεια του Γιώργου. Δε θεωρώ πως κι ο ίδιος θέλησε αρχικά να σας τη διδάξει, δε μου έδωσε την αίσθηση πως κάθισε να γράφει ξέροντας πού θα καταλήξει και πώς. Διαβάστε παρακάτω για να την ανακαλύψετε μέσα σας, όπως την ανακάλυψε κι ο ίδιος γράφοντας.

Ελευθέριος Κεραμίδας

«ΠΡΟΛΟΓΟΣ»

Οι ιστορίες ήτανε πάντοτε για μένα κάτι μαγικό, κάτι το οποίο μυεί σε μια μυσταγωγία που μόνο ως μέρος της μπορεί κανείς να την αντιληφθεί. Μέσα μου βράζουν οι θρύλοι του τόπου μου, ιστορημένοι από τα χείλη του πατέρα μου σε ένα ιδίωμα δικό μας. Η ιστορία του Προμηθέα μαζί με το σύνολο της ελληνικής μυθολογίας, αναμιγνύεται με παραμύθια από διάφορα μέρη της Ελλάδας και της Μεσογείου. Η Ιστορία και ο Μύθος ορθώνονται μέσα μου σε ένα ρεύμα που με σπρώχνει σε πράξεις, σκέψεις κι εικόνες όπου φαντάζουν να υπήρχαν από πάντοτε στα σωθικά μου κοιμισμένες, καρτερώντας μια αφυπνιστική άρση λήθης. Ξεκίνησα να γράφω παραμύθια εντελώς τυχαία και αυθόρμητα μια μέρα. Από την πρώτη στιγμή ένιωσα να ρέει κάτι από μέσα μου με μια ορμή, που με τρόμαξε. Ύστερα ήρθανε τα ταξίδια στις θαλασσινές ρότες του Ινδικού και όλες εκείνες οι μαγικές χώρες και ακτές που βρέχονται από τα νερά του- οι μυρωδιές, οι ήχοι, οι γεύσεις, τα χρώματα. Το πράγμα πήρε τον δρόμο του και φθάνουμε κάπως έτσι εδώ.

Οποιαδήποτε ομοιότητα σε αυτό το βιβλίο, με πρόσωπα, καταστάσεις, τοποθεσίες, ιστορικά γεγονότα δεν είναι καθόλου συμπτωματική...

Γιώργος Βορέας Μελάς
Αθήνα, Οκτώβριος 2014



Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ο χρόνος που πέρασε, ήταν μια σκληρή και αβάσταχτη μαθητεία, που του φάνηκε πως κράτησε αιώνες. Έφυγε σκοτεινιασμένος, αρματωμένος μέχρι τα δόντια με την Οργή να του σφίγγει την ψυχή, έτοιμος να δοθεί στην μάχη και την καταστροφή, έχοντας πάρει πια απόφαση, πως αφού εκείνη, την αγάπη του αρνήθηκε, κάνοντας τους Δράκους απότομα να σιγήσουν, αγάπη πια δεν του πρέπει.

Κάλπασε λοιπόν φρενιασμένα στην έρημο την γεμάτη φαρμάκι και αλύπητα τσάκισε όποιον στάθηκε να του κόψει τον δρόμο, νομίζοντας πως η Μοναξιά ήταν πια η δύναμη του κι ήτανε άσπλαχνος κι αμείλικτος. Μα όταν το πιστό του φαρί σωριάστηκε νεκρό, σε μια λυσσασμένη συμπλοκή, τραβώντας κι εκείνον κάτω, όταν στάθηκε πάνω από τους νεκρούς, κατατρυπημένος, κατάλαβε πως η Μοναξιά δεν είναι δύναμη αλλά φορτίο εφιαλτικό. Γιατί το άλογό του ήταν ο τελευταίος του φίλος και τ' άστοχό του σπατάλημα, τον άφησε ολότελα μόνο στην ερημιά. Κι έκλαψε τον χαμένο του σύντροφο και άφρισε χτυπώντας το στήθος του. Γιατί άφησε την Μοναξιά να τον πλανέψει και συνέχισε πεζός σε μια πορρεία πεισματική. Τα χείλη του έσκασαν απ' την δίψα και τα μάτια και το μυαλό του γέμι-

σαν αδηφάγες και μαινόμενες χίμαιρες, που γλέντησαν με τ' απομεινάρια της ψυχής του και τον αλυσόδεσαν σε μιαν έρημο, φρικτότερη από αυτή που διάβαινε, σ' εκείνη της καρδιάς του. Και ήταν ολομάτωτος και κατάκοπος, οργισμένος και μοναχός, κι ούτε για μια στιγμή δεν άκουσε, έστω για λίγο, δράκοντες να τραγουδούν από ψηλά.

Κάποτε βγήκε από εκείνον τον άσπλαχνο τόπο κι αντίκρισε την θάλασσα να απλώνεται μπροστά του. Στο βάθος ξεχώρισε ν' αρμενίζουν τα γνώριμα σκαριά των πολεμικών σαν αλμυρά γεράκια. Έβγαλε τ' όνομά του, το φοβερό, από πάνω του κι ύστερα τα άρματα, που τού 'χαν σκάψει πληγές στις σάρκες, τ' ασπάστηκε ένα-ένα, τα τύλιξε στον κουρελιασμένο του μανδύα και αφού τα φορτώθηκε στον ώμο, τράβηξε για το πιο κοντινό λιμάνι.

Δούλεψε καιρό αρκετό στα καϊκια κι ύστερα στα σιδηρουργεία. Πάντοτε σιωπηλός κι ανώνυμος, γέμιζε τις ημέρες του με το μπάλωμα των διχτυών, το ξεδιάλεγμα των ψαριών, την κάψα του καμινιού και τον ήχο του σφυριού, περιμένοντας να μπαρκάρει με την πρώτη γαλέρα που θα έδενε, πράγμα που έγινε. Κι αρμένισε με το πλοίο άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους, συντρόφους στο κύμα και στο αίμα και η ανδρεία και η σκληράδα του τον έκαναν γρήγορα γνωστό σ' όλον τον στόλο μέχρι που μερικοί παλιοί ψιθύρισαν τ' όνομά του με δέος αφού ε γνώρισαν ποιον είχαν ανάμεσά τους και η Βασίλισσα που διαφέντευε την αρμάδα, του πρόσφερε σύντομα την καρδιά και το βασίλειό της. Μα εκείνος απάντησε πως δεν θα αρνιόταν το πάθος και τα φιλιά της, μα την καρδιά και το έχει της θα τα έπαιρνε μονάχα, αν το βασίλειό της έκανε διπλό με την αξία και τα χέρια του.

Σάλπαρε λοιπόν πάλι με τα καράβια κι έδωσε μάχες αμέτρητες και πήρε νησιά, λιμάνια και κάστρα θαλασσινά κι άλλες φορές κίνησε σε στεριά με ασκήρια, μαζεμένα από τον ίδιο, φτιαγμένα από άνδρες που ακολουθούν μονάχα την παλικαριά και σαν γυρνούσε, αράδιαζε τα ματωμένα κλειδιά απ' τις πόλεις και τα αιχμάλωτα λάβαρα των νικημένων, μπροστά στον θρόνο της κι έπαιρνε για ανταμοιβή τα αδηφάγα της φιλιά και αντάμωνε την λάβρα της και έμενε κουφός και τυφλός στην έπαρση και την μαύρη της ψυχή. Ποτέ του δεν εδέχθηκε να αλλάξει τα τρομερά, τα μαύρα, τα κοφτερά τα καταχτυπημένα του όπλα, με τα χρυσά που του πρόσφερε εκείνη κι ούτε στα ασυλλόγιστα της όργια και γλέντια δόθηκε κοντά στους αυλικούς της. Πιστός μόνο στον λόγο του, έφευγε αμέσως, αν ήταν μπορετό, να συναντήσει εισβολείς, να κατακτήσει χώρες.

Κάποτε ένα σούρουπο, σ' ένα φρικτό πεδίο, στο τέλος της ύστατης μάχης, βρέθηκε να σιργιανά αποκαμωμένος ανάμεσα στα κουφάρια και τα φρικτά συμπλέγματα των σκοτωμένων και κατάλαβε πως η Οργή κι η Μοναξιά τον είχανε αφήσει. Έτσι αρχίνησε να σκάβει με τα χέρια του να θάψει τους νεκρούς, φίλους και εχθρούς και άκουσε ξανά επιτέλους δράκους να τραγουδούν κι άφησε την ψυχή του να γεμίσει τραγούδι. Κι αφού είχε κάνει την κτήση της Βασίλισσας διπλή, θέλησε πια με θρίαμβο σαν Βασιλιάς να επιστρέψει. Μπήκε στην πόλη της απ' την λαμπρότερη πύλη, με τα ίδια τα παλιά του τ' άρματα πάντα ζωσμένος κι από πίσω του ερχόταν τ' αντρειωμένο του φουστάτο. Μα καθώς βάδιζε στους δρόμους θριαμβευτής, είδε πως ο λαός ήταν βασανισμένος και φτωχός, με την πείνα και την αρρώστια να τον τρώνε. Είδε τους ανθρώπους να ζητωκραυγάζουν υστερικά, μα όχι με την καρδιά τους, αλλά από

τον φόβο των πραιτόρων. Καθώς έφτανε στο παλάτι την βρήκε να τον περιμένει μέσα στα πλούτη και την υπέρμετρη δόξα της, είδε τους ευγενείς της ντυμένους στο χρυσάφι και την έπαρση. Κι είδε στα μάτια της το κενό, την αργία και την σκληράδα κι είδε στα μάτια των αυλικών το μίσος και την ζήλεια και τότε κατάλαβε πως οι αγώνες πού 'δωσε δεν φέραν πουθενά την ευτυχία και μέρες μετά σαν περιδιάβηκε τους δρόμους βρήκε τους πιστούς του στρατιώτες να ζούνε ταπεινά στην ανέχεια που γένναγε η απληστία κι η πυγμή, η σιδερένια, των αρχόντων. Και πάλι, όσο και να προσπάθησε πολλές νυχτιές τραγουδώντας στους ψηλότερους πύργους, δεν άκουσε το τραγούδι των δράκων να έρχεται σε απάντηση... Κατάλαβε...

Μάζεψε όλα τα πλούτη που του αναλογούσαν και τα μοίρασε πρώτα στις οικογένειες των νεκρών συντρόφων, έπειτα στους βετεράνους του και τέλος, ό, τι απόμεινε, στους πιο φτωχούς της χώρας. Ύστερα έξεψε έναν κατάμαυρο επιβήτορα και κατάφρακτος και απρόσιτος έφυγε από εκείνον τον βασανισμένο τόπο, ακούγοντας πίσω του βοή ξεσηκωμού. Ούτε τα γλυκόλογα της Βασίλισσας, ούτε οι κατάρες, τα ξόρκια και οι πραίτορες τον κράτησαν μέσα στα τείχη. Βαμμένος ξανά στο αίμα πήρε την ακροθαλασσιά χωρίς προορισμό και όταν σύντομα ξανάκουσε δράκους, ακολούθησε τραγουδώντας κι αυτός την μελωδία ακούραστα. Κι από τότε δόθηκε σ' όλους τους αγώνες για Αλήθεια και Ελευθερία κι όπου το ερπετό τραγούδι το φτερωτό ακουγότανε αυτός το ακολουθούσε.

Κάποτε τα βήματα του αλόγου του και η φωνή των δράκων τον έφεραν ξανά σε έναν τόπο γνώριμο, έξω από το σπίτι εκείνης που τον είχε αποδιώξει, κι ενώ είχε διασχίσει σε θάλασσες και στεριά, κάθε γραμμή και σύνορο

στον χάρτη, δεν βρήκε άλλο μέρος που να ακούσει του δράκοντες τόσο σ' εκείνον κοντινούς. Κι όταν οι ματιές τους αντάμωσαν, είδε σχεδόν τα σοφά ερπετά να πετούν κυκλωτικά από πάνω τους. Τον κάλεσε μέσα κι εκείνος μπήκε με τον φόβο την καρδιά του να σφίγγει, δεν είχε τίποτα αλλάξει στην θωριά της κι ήταν πιο όμορφη από ποτέ και κάθε της λόγος και κάθε της γέλιο ήτανε από φως και κάθε της πράξη γεμάτη στοργή. Έκατσαν να φάνε αντάμα, σαν να μην πέρασε στιγμή που να ήταν χώρια, κι εκείνη σαν είδε τις νέες του ουλές και τις βαθιές χαρακιές στα όπλα του, είπε:

«Άκουγα τ' όνομά σου να μετρά την γη φοβερά και την δόξα να συντροφεύει ό,τι κάνεις, μα σίγουρη ήμουν ξανά πως ήσουν α εσύ και πως δεν άλλαξες ποτέ, μονάχα όταν μοίρασες το έχει σου κι άφησες πίσω σου τους ζυγούς των τυράννων. Κι ήξερα τότε πως ήσουν ζωντανός τελικά κι από τότε ο φόβος φώλιασε στην καρδιά μου. Γιατί νεκρό σε λόγιαζα και τώρα που χάραξες πάλι την τροχιά σου ενάντια σ' εκείνους που δουλώνουν, φοβάμαι θα χαθείς φρικτά και τ' όνομά σου θα ξυστεί από τις μνήμες μας με βία...»

«Δεν θα χαθεί και δεν με νοιάζει η Λήθη, και σαν κι εμένα έχει κι άλλους πολλούς!» απάντησε κι ευθύς άρχισε να της εξιστορεί για εκείνον τον ανύπαντρο Βασιλιά που, προδομένος από τον αδερφό του, ανάμεσα σε ειςβολείς από βορρά και νότο και μόνους συντρόφους τον απλό λαό, δυο φορές διέσχισε τρέχοντας τις απαλές γεμάτες χλόη πεδιάδες και τις πλαγιές και τα σκιερά δάση του νησιού του. Μια φορά για να φιλέψει τον λεηλάτη με έξι πόδια αφράτης νοτισμένης γης και μια φορά ακόμα για να ψηλώσει με το κορμί του τον σωρό των αδερφών του που άθαφτοι απομείναν, νικημένος στη μάχη μα θρύλος, ελεύθερος μες στον Θάνατο κι όρθιος ως το τέλος.

«Έτσι θά θελα να χαθώ, και έτσι πρέπει θαρρώ οι άνδρες να πεθαίνουν και αν έμαθα κάτι για τούτο είναι πως ζούμε γιατί τον Θάνατο πάντοτε κουβαλάμε μέσα μας»

Και εκείνη τότε άρχισε την ιστορία για εκείνον τον παλιό πολεμιστή που βρέθηκε μόνος και πληγωμένος βαριά, να σέρνεται στο ιερό ενός θεού ξεχασμένου και που για το άσυλο και την γιατρεία που βρήκε, θέλησε μιαν αθάνατη φωτιά να του αφιερώσει κι έψαχνε να βρει την κατάλληλη μαγεία για να το κατορθώσει αλλού, μα η μαγεία πάντοτε θρέφονταν από την λάβρα της καρδιάς του.

«Γιατί όταν πρωτάκουσα αυτή την ιστορία» του είπε, «εσύ μου ήρθες στο μυαλό και ύστερα ένιωσα πως κάθε ένας μας στην ιστορία αυτή χωράει γιατί μέσα μας κουβαλάμε την φωτιά και είναι χρέος του καθενός το πού θα την σπείρει και πώς θα την θρέψει». Έτσι είπε κι αμέσως έσυρε ένα τραγούδι που ήταν ομορφότερο κι από των δράκων, γιατί του τραγουδούσε πρώτη φορά. Αυτός έκλεισε τα μάτια του και άφησε τα λουλούδια να βλαστήσουν μέσα του τελικά. Κι άπλωσε το χέρι στα μαλλιά της και την έστρεψε στα χέρια του για να γευτεί ξανά τα χείλη της, αυτά που ήτανε κάποτε τόσο μακρινά και να σβήσει την δίψα του και τον πόνο του μέσα τους. Μα εκείνη του είπε:

«Έχω διαλέξει για άντρα μου κάποιον άλλον»

«Και πού είναι τώρα;» ρώτησε

«Λείπει κι αυτός στον πόλεμο καιρό πολύ»

Γύρισε στο τραπέζι κι αποτελείωσε το κρασί του, έσιαξε τα όπλα του και τα ρούχα του και πήγε προς την πόρτα. Έξω ξημέρωνε. Σταμάτησε μπροστά της κι είδε το πρόσωπό της να οργώνουν δάκρυα και μ' ένα χαμόγελο φίλησε τα μάτια της και φεύγοντας είπε:

«Η φωτιά κι η μαγεία στην καρδιά μου ήτανε πάντοτε δυνατές! Έτσι είναι κι έτσι θα είναι!»
κι ύστερα χάθηκε στην αυγή...

Αθήνα 12/09/2012- 19/09/2012

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΡΕΑΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Ένας καβαλάρης στις ερήμους και ταξιδευτής στις θάλασσες της συνείδησής του, που αναζητεί την επιστροφή. Έρωτες που δεν θα ολοκληρωθούν ποτέ και έρωτες όπου θα καταπιούν τα πάντα στην λάβρα τους. Το μαύρο μαργαριτάρι στην καρδιά μιας ζωντανής αβύσσου. Ξωτικιές Κυράδες της θάλασσας, Γίγαντες των βυθών και των απύθμενων. Τρεις μαγικοί καρποί. Μια αφήγηση ειπωμένη στην σκοτεινότερη όχθη. Σπαθιά όπου φτιάχτηκαν από αίμα και βάφτηκαν σε αγιάσματα του γιαλού, δυο μυστηριώδη αδέρφια και τρεις γέροντες όπου μιλούν με την πέτρα. Ένα πέλαγος που κουβαλά μνήμες καμωμένες από αίμα και αρμενίζουμε μέσα του ακέφαλα σκηνώματα. Ένας άνθρωπος που έγινε θεός και άνθρωπος πάλι. Τρεις φοβερές αρματωσιές όπου πρέπει να λιώσουν σε μιαν ακόμα φοβερότερη αναζήτηση. Το ταξίδι μιας κοπέλας μέσα από τα μυστήρια της γνώσης, της εμπειρίας και της ολοκλήρωσης. Άνθρωποι όπου αναζήτησαν στον ωκεανό ένα ανείπωτο μυστικό που θα κάνει τον Κόσμο, Οικουμένη και δυο θαλασσινά τραγούδια ειπωμένα σε ένα καράβι όπου δεν σταματά να ταξιδεύει ποτέ, στις ρότες του φωτός και των άστρων.

Αυτά και άλλα περισσότερα, κρύβονται στα παραμύθια του βιβλίου αυτού περιμένοντας κάποιον να ταξιδέψει μέσα τους...

www.arpiwriters.gr

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

ISBN 978-618-5224-11-0



9 786185 224110

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10029